

« Θεολογικός διάλογος Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών»

Αντωνίου Παπαδόπουλου Θεσσαλονίκη 1996

Εγκύκλιος *Mortalium Animos* (1923) όπου το Βατικανό κηρύσσει την μόνη οδόν ενώσεως Ορθοδόξων και Λατίνων, την πλήρη υποταγή εις τον πάπα.

Α' πανορθόδοξος διάσκεψις (Ρόδος 1961) εις τα εορτάς για τα 1900 έτη από της ελεύσεως απ. Παύλου εις Αθήνα.

Β' πανορθόδοξος διάσκεψις (Ρόδος 1963) προτείνουν οι Ορθόδοξοι τον διάλογο με τους παπικούς επί ίσοις όροις!

Το 1964, συνάντησις εις Ιεροσόλυμα του Αθηναγόρου (πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως) και πάπα Παύλου Στ' .

Το 1965 γίνεται εις το Φανάρι (Πατριαρχείο) η άρσις ακοινωνησίας με την παπική Εκκλησία δικαιολογούντες αυτό, ότι τα αναθέματα του 1054 περιορίστηκαν εις τον πατρ. Κηρουλάριον και τον τότε πάπα και δεν αναφέροντο εις τις εκκλησίες Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως.

Δ' πανορθόδοξος διάσκεψις (Γενεύη 1968) αποφασίζουν την συνέχεια εκδηλώσεων αγάπης μεταξύ Λατίνων και Ορθοδόξων, δι' ένα καρποφόρον διάλογον. Ιούλιον 1967 επισκέπτεται ο πάπας τον Αθηναγόρα εις Κωνσταντινούπολη, τότε εξεδόθη διάταγμα του Βατικανού όπου αναφέρει τις αδελφές εκκλησίες.

Οκτώβριος 1967 επίσκεψις Αθηναγόρου εις Βατικανό, γίνεται κοινή δήλωσις για αρχή θεολογικού διαλόγου.... Το 1969 εκδίδει το πατριαρχείο Ρωσσίας συνοδικήν εγκύκλιον δια να κοινωνούν τους Λατίνους. Μετά από έντονες διαμαρτυρίες των Χριστιανών ανεκλήθη η απόφασις αυτή.

«Καρποί» καταλλαγής, των δύο εκκλησιών, είναι η επιστροφή των Ιερών λειψάνων, κάρα Αγίου Ανδρέου 1964, κάρα Αποστόλου Τίτου 1966, λείψανα Αγίου Δημητρίου 1980.

Το 1964 ο τότε αρχιεπ'Αθηνών Χρυσόστομος με εγκύκλιόν του τόνιζε να μην παραστούν αρχιερείς εις τις τελετές (σχετικές με την κάρα Αγίου Ανδρέου). 7 Ιουνίου 1972 θάνατος του πατρ. Αθηναγόρου. Ο πατριάρχης Δημήτριος εις τον ενθροनिστήριον λόγον του, ονομάζει τον πάπα πρώτον μεταξύ ίσων και λέγει ότι θα ακολουθήσει την γραμμήν του Αθηναγόρου και ότι η παπική εκκλησία είναι αδελφή εκκλησία, ο δε πάπας αγαπητός αδελφός.

30 Νοεμβρίου 1379 ο πάπας Ιωάννης – Παύλος Β' επεσκέφθη το Φανάρι... συμπροσευχές, κοινές δηλώσεις κλπ... Τονίζεται ο διάλογος επί ίσοις όροις και ότι οι παπικοί και οι Ορθόδοξοι συνεχίζουν την ζωήν της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας... ο διάλογος είναι συζητήσεις αδελφών εκκλησιών εις τα θέματα που ενώνουν ορθοδόξους και παπικούς. Δεκέμβριος 1979 ιδρύθη η μικτή επιτροπή θεολογικού διαλόγου, μεταξύ Λατίνων και Ορθοδόξων, πρώτη συνάντησις έγινε τον Μάιο 1980 εις την Πάτμον όπου έγινε σχέδιον του διαλόγου εν ονόματι της «Αγάπης». Ιανουάριος 1981 ο πάπας εκάλεσε τους συνεργάτες του εις το Βατικανό να προσευχηθούν δια την ενότητα των χριστιανών. Το 1982 εις το Μόναχο της Γερμανίας συνήλθε η μικτή επιτροπή διαλόγου, εξέδωσαν κείμενο όπου ομολογούν κοινή πίστη Λατίνων και Ορθοδόξων, η οποία είναι συνέχεια της πίστεως των αποστόλων... μόλις χειροτονηθεί ο επίσκοπος γίνεται εις την εκκλησία του, ο εγγυητής της αποστολικότητας... δεν τελείται αληθινή θεία ευχαριστία, εκεί όπου ο ιερεύς δεν έχει κοινωνία με τον επίσκοπόν του... Οι θεολόγοι αποφεύγουν θεολογικές αντιπαραθέσεις, διότι δεν θέλουν να επιλύσουν τις δογματικές διαφορές. Το «ανάθεμα» των παπικών κατά των ορθοδόξων που δεν δέχονται την ένωση Φεράρας – Φλωρεντίας 1439, ποτέ δεν έχει αρθεί.

Το 1975 ο πάπας Παύλος ΣΤ' γράφει ότι η Β' Βατικανή σύνοδος είναι σπουδαιότερη και από την Α' Οικουμενική Σύνοδο.

Το 1995 ο πάπας Ιωάννης – Παύλος Β' εις τον ναόν του Αγίου Πέτρου ενώπιον του πατρ. Βαρθολομαίου εξήγησε να εξηγήσουν το «filioque» που περιέχεται στο Λατινικό «Πιστεύω». Η εξήγησις εδημοσιεύθη εις τον «Ρωμαίον Παρατηρητήν» 12 Σεπτεμβρίου 1995 και το ποντιφικό συμβούλιο δικαιολογεί το «filioque» παρερμηνεύοντας τους αγίους

πατέρας. Διαβάζοντας την «κατήχηση της καθολικής εκκλησίας αριθμ. 248» βλέπει πως λογικός χριστιανός την ανάμειξη Αληθείας και ψεύδους,, Φωτός και σκότους... κεκαλυμμένη η οδός της απωλείας ως δήθεν οδός σωτηρίας. Τοπικά έθιμα εχαρακτήρισε ο Αθηναγόρας το πρωτεϊόν και το αλάθητον του πάπα Ρώμης.

Δ' διάσκεψις της μικτής επιτροπής διαλόγου, έγινε εις το Μπάρι της Ιταλίας 1986 - 1987. Συμπρόεδροι ήσαν ο καρδινάλιος Βίλεμπραντς και ο Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας Στυλιανός Χαρκιανάκης. Συμετείχον με αντιπροσώπους όλα τα πατριαρχεία και αυτοκέφαλες εκκλησίες, εκτός της Ελλαδικής εκκλησίας και το πατριαρχείο Ιεροσολύμων διότι το Βατικανό αναγνώρισε ομάδα Σέρβων ιεραρχών που είχαν αντικανικά ανακηρύξει την αυτοκεφαλίαν των. Συμπροσευχές και εδώ «ορθοδόξων» με αιρετικούς.... Κατά την θείαν λειτουργίαν 31-5-1986 εις τον ναόν Αγίου Νικολάου... ο Στυλιανός Χαρκιανάκης προεξάρχων, εις το κήρυγμά του είπε ότι το ίδιο Άγιο Πνεύμα αγιάζει τα μυστήρια των Ορθοδόξων και των παπικών. Εις το κοινό κείμενο της επιτροπής τίθενται οι βάσεις ώστε αργότερα να γράψουν ότι το Ορθόδοξο Βάπτισμα είναι ισόκυρο με το Λατινικό ράντισμα (ήδη ο Χαρκιανάκης ως ανωτέρω εγγράφη, το εδήλωσε δημοσίως). Εις την δύση αναβάλλουν το χρίσμα εις τον βαπτισθέντα για αργότερα, ώστε να διατηρηθεί η επαφή του βαπτισθέντος με τον επίσκοπον. Οι ιερείς (παπικοί) δεν έχουν δικαίωμα να χρίουν... ο παπικός διάκονος μπορεί να βαπτίσει...

3-7-1987 ο πατρ. Δημήτριος επεσκέφθη το Βατικανό... ο πάπας μεταξύ άλλων τόνισε το πρωτεϊόν του, ότι η Ρώμη δεν είχε κατά τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, μόνο πρεσβεία τιμής, αλλά ουσιαστική ευθύνη για την πρωτοκαθεδρία της Αγάπης.

Ε' (5^η) συνάντησις μικτής επιτροπής Ορθοδόξων και Λατίνων εις Ν. Βάλαμο Φιλανδίας Ιανουάριος 1988. Δυστυχώς και εδώ εις το εκδοθέν κείμενό τους γράφουν ότι η κοινωνία με τον επίσκοπον πραγματοποιεί την ενότητα ... δια της χειροτονίας του ο κάθε επίσκοπος γίνεται διάδοχος των αποστόλων (που είναι : «τρόπων μέτοχος»;;)

Στ' συνέλευσις μικτής επιτροπής εις Freising 1990 και 7^η συνέλευσις εις Balatand Λιβάνου 1993. Ετέθη το ερώτημα: «πως είναι δυνατόν να

γίνεται διάλογος και ταυτόχρονα να δρα η ουνία και ο προσηλυτισμός εις βάρος των Ορθοδόξων»; ο π. Δημήτριος Σαλάχας εκπροσωπών την παπική εκκλησία σε δημόσια συζήτηση εις Αθήνα είπε: «οι Ορθόδοξοι και παπικοί αμοιβαία αναγνωρίζουν χάρι θεία και αποστολική διαδοχή έστω κι αν δεν έχουν πλήρη κοινωνία. Καμμία μέθοδος ή σύστημα ενώσεως δεν νοείται με βάση τον προσηλυτισμό».

Εις το κείμενο της 6^{ης} συνελεύσεως εις το Freising Δ. Γερμανίας (Ιούνιος 1990) γράφουν ότι: «απορρίπτουμε την ουνία ως τρόπον ενώσεως των εκκλησιών και κάθε απόπειρα υποταγής των πιστών μιάς εκκλησίας εις την άλλην πρέπει να αποκλεισθεί. Ο πατρ. Αλεξανδρείας έστειλε μήνυμα εις την συνέλευσι αυτή, χαρακτηρίζοντας τον διάλογο άγιο!!! Το κείμενο αυτό είναι δημοσιευμένο εις την εφημερίδα «καθολική» 17-7-1990 αριθ. φύλ. 2772.

12-12-1990 εξεδόθη κοινόν κείμενον όπου οι εκκλησίες Κωνσταντινουπόλεως, Αλεξανδρείας, Ρωσσίας, Ρουμανίας, Γεωργίας, Ελλάδος, Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Φιλανδίας καταδικάζουν την ουνία ως παράθασιν ανθρωπίνων δικαιωμάτων και θρησκευτικής ελευθερίας. Χωρίς την λύσιν του προβλήματος της ουνίας, ο διάλογος των εκκλησιών είναι μάταιος. Το Βατικανό εζήτησε εγγράφως από την Εκκλησία της Ελλάδος να συμμετάσχη εις την Λατινικήν σύνοδον της Ρώμης 1 Νοεμβρίου έως 14 Δεκεμβρίου 1991. Η Ελλαδική Εκκλησία απεφάσισε να μη συμμετέχει, χαρακτηρίζοντας την ουνία, Δούρειον ίππον και ότι η συμμετοχή της σε παπικό συνέδριο, νομιμοποιεί την πανορθόδοξως καταδικασθείσα μέθοδο της ουνίας.

Εις την 7^{ην} συνέλευσιν 17 – 24 Ιουνίου 1993 εις την θεολογική σχολή Βελεμανδίου πανεπιστημίου του Λιβάνου... εννέα ορθόδοξες εκκλησίες έστειλαν αντιπροσώπους και συνεφώνησαν ότι αναγνωρίζουν την Ορθόδοξη και Παπική εκκλησία αλλήλας ως αδελφάς εκκλησίας... απορρίπτουν την ουνία ως πρότυπον ενώσεως... δια την ενότητα δεν επιζητείται μεταστροφή των πιστών μιάς εκκλησίας εις την άλλην, δια την σωτηρίαν των πιστών. Αλληλοαναγνωρίζεται και αποστολική διαδοχή και η αυθεντικότης των μυστηρίων της εκκλησίας.

Εις την θρονική εορτή του Βατικανού 29 Ιουνίου 1993 ο πάπας Ιωάννης – Παύλος Β΄ είπε εις τους εκπροσώπους του Φαναρίου ότι οι απόστολοι Πέτρος και Ανδρέας οικοδόμησαν την ενότητα της εκκλησίας για την οποία πρέπει να εργασθούμε εμείς. Ο πατρ. Βαρθολομαίος δια του εκπροσώπου του είπε: «ξεπεράσαμε το θλιβερό σχίσμα... πρέπει να οικοδομήσουμε την ενότητα..». Εις το κείμενο της επιτροπής γράφει ότι: «οι παπικοί και ορθόδοξοι επανευρίσκουν ότι είναι αδελφές εκκλησίες, ότι έχουν την αυτήν αποστολικήν πίστην, ιερωσύνην και μετοχή εις τα αυτά μυστήρια... αποκλείουν δε κάθε αναβαπτισμόν» (παράγρ. 12)

Ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης αναφερόμενος εις το «αδελφή εκκλησία ο παπισμός ή αίρεσις» γράφει: «Η προσευχή εις το κατά Ιωάννην κεφ. 17, « ίνα ώσιν εν καθώς ημείς» δεν αναφέρεται εις την ένωση των μελών του σώματος του Χριστού με ετεροδόξους αλλά στην θέωση των πιστών»... συνεχίζων ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης την κριτική του κειμένου του Βalamand λέγει: «Ο λόγος της υπάρξεως της ουνίας έπευσε να υφίσταται, αφού το θεμέλιο της εκκλησίας (κατ' αυτούς) είναι η εν Χριστώ μυστηριακή κοινωνία δηλαδή από κοινού (ορθόδοξοι και παπικοί) αναγνώρησις εγκύρων μυστηρίων. Η πρότασις αυτή έγινε από Λατινικές συνόδους όπου δεν υπάρχει η διδασκαλία των οικουμενικών συνόδων. Οι παπικοί πιστεύουν ότι κάθε είδος μεθεκτής χάριτος είναι κτιστή..!!»

Έτσι δίδεται η εντύπωσις ότι οι ορθόδοξοι δέχονται σιωπηρώς τη Λατινική αιρετική διδασκαλία περί κτιστής μεθεκτής θείας χάριτος.

Δια χειρός

Γέροντος Αλυπίου

Καψάλα Άγιον Όρος.2009

